

Animal rescue

Ana Buren

Met een ruk schiet ik midden in de nacht recht overeind. Wakker geschrokken door een vreemd geluid, dwars door de Oropax heen. Het is in mijn slaapkamer, zoveel is zeker. Ik kan echter niets ontdekken en ik ben ook niet zo'n held, dus ik probeer gewoon door te slapen in de hoop dat het vanzelf verdwijnt.

Als ik 's morgens opsta zie ik het: een vogeltje is geland op het wijnrek, vlak achter de Chablis (Labouré-Roi). Hij klampt zich vast aan een stokje. Het is een *Apus apus*, een Gierzwaluw. Mijn eerste reactie: redden! Mijn tweede reactie: foto's! Ik wrijf mij de slaap uit de ogen en probeer te bedenken hoe ik hier zal optreden. Het beestje zit doodstil en verroert zich niet. Zou ie dood zijn, ziek of gewond?

Ik kijk voor het slapen gaan vaak naar Discovery. 's Nachts is er altijd de Australische serie 'Animal Rescue' waarin dappere mannen van 'slakje overreden door boze vrachtauto' tot 'koala's vastzittend in gemeen prikkeldraad' ijlings naar dokter Ruth brengen die vertederde woordjes sprekend het diertje in onderzoek neemt. Nu ben ik toevallig de dochter van een veearts dus ik besluit om koelbloedig en efficiënt op te treden.

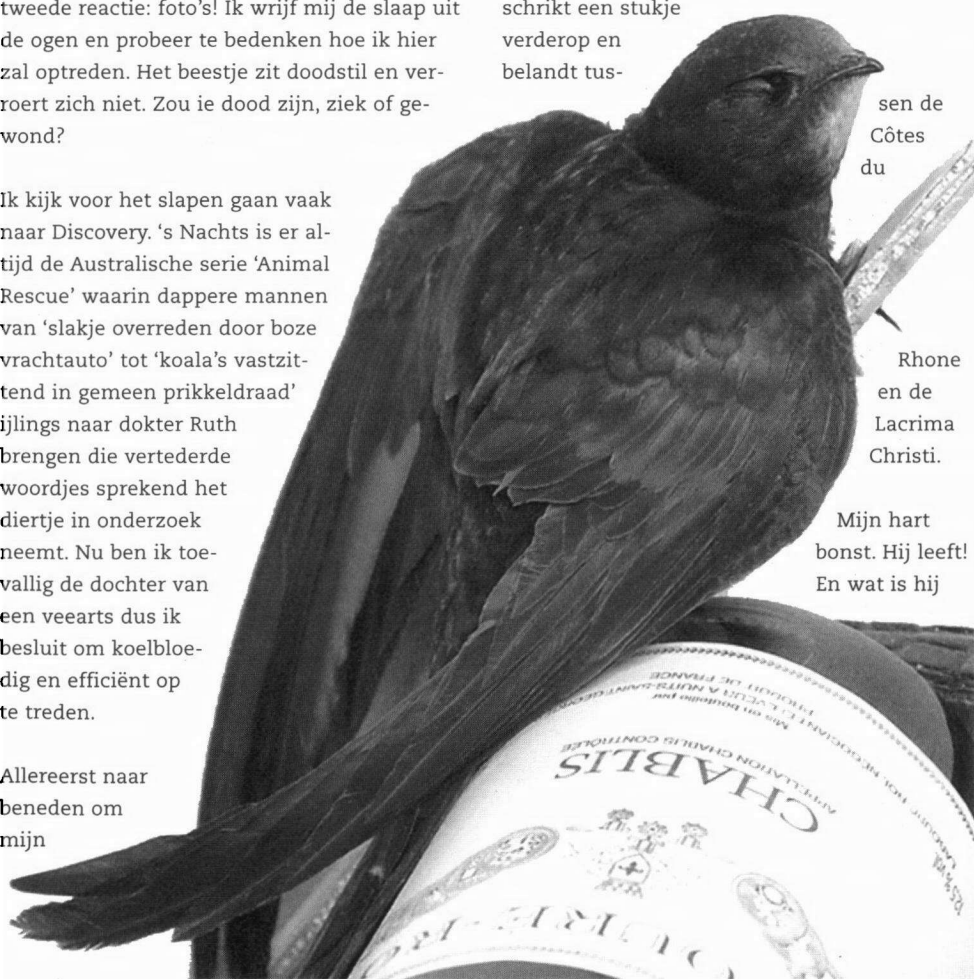
Allereerst naar beneden om mijn

camera te halen. Per slot van rekening moet alles wetenschappelijk vastgelegd worden. Ik fotografeer het diertje in alle hoeken en standen. Als ik daarbij per ongeluk in mijn opwindig een spiegel omvergooi fladdert hij verschrikt een stukje verderop en belandt tus-

sen de
Côtes
du

Rhone
en de
Lacrima
Christi.

Mijn hart
bonst. Hij leeft!
En wat is hij

zielig en hulpeloos! Hoe zou die hier nu toch binnengekomen zijn? De ramen heb ik nooit zo ver open dat er vogeltjes naar binnen kunnen vliegen, mijn slaapzolder is al tochtig genoeg van zichzelf. Het moet welhaast een jonkie zijn (misschien wel uit een nest onder mijn dakpannen?) dat de terugreis naar Afrika heeft willen beginnen. Je kunt tenslotte niet alles in één keer weten.

Het dichtstbijzijnde rolgordijn trek ik op zodat het zonlicht binnenvalt. Het tuimelraam draai ik naar boven en bind het met een computerkabeltje vast aan de strijkplank zodat het naar boven gekanteld blijft. Dit heeft effect op het Gierzwaluwkje. Hij fladdert weer op en knalt tegen mijn slaapkamerdeur op waarna hij versuft op de bodem blijft liggen.

Nu moet ik hem pakken, maar hoe grijp je een Gierzwaluw? Doctor Ruth grijpt ze gewoon met één snelle beweging maar ik heb niet veel ervaring met het beetpakken van vogels en ik ben bang dat hij mij ontglipt en naar een plek vlucht waar ik hem niet meer vind of waar ik niet bij kan.

Ik besluit om een zachte handdoek over hem heen te gooien. Hij blijft doodstil liggen en als ik hem uit de handdoek haal klemt hij zijn vlijmscherpe nageltjes om mijn vinger. Wat een mooi beestje! Grote ogen en een belachelijk klein snaveltje, een heel tener diertje. Zijn hart bonst luid en wat is hij sterk! Hij pro-

beert zich los te worstelen en ik moet mijn hand flink om zijn lijfje heen klemmen om dat te beletten. Zo'n klein leven en zoveel wilskracht! Ik kijk of hij ergens wonden heeft en concludeer opgelucht dat dit niet het geval is.

Vanwege de wetenschappelijke verslaglegging dus maak ik een paar fotootjes in macrostand terwijl ik hem op armlengte van mij vandaan houd. Het is een indrukwekkend gevoel om zijn hartje zo wild te horen kloppen. Ik voel me een beetje wreed.

Ik wil hem niet langer aan stress blootstellen dus hij krijgt nu zijn vrijheid terug. Hij krijgt nog even een aaitje over zijn kopje want dat doen ze zo in Animal Rescue. Ik zet een klapstoeltje onder het tuimelraam en klim erop om een goede positie in te kunnen nemen om hem los te laten.

De zon schijnt, ik heb uitzicht over de daken van Groningen. Met een krachtige worp gooi ik hem in de lucht. Hij valt eerst een stukje naar beneden zodat hij bijna weer op de daken strandt maar dan slaat hij zijn vleugeltjes uit. Eerst nog wat gammel maar dan allengs steeds zekerder. Hij vliegt! Hij zwenkt en lijkt weer terug naar mij te vliegen maar dan scheert hij langs mijn dakraam richting Martinitoren waar hij uit het zicht verdwijnt.

Zevenduizend kilometer terugvliegen naar het winterverblijf in Afrika, dat is geen kattenpis voor zo'n klein diertje. Het zomereinde is hier ingeluid. En net als de redders in Animal Rescue krijg ik ook een beetje tranen in mijn ogen. Dat is het mooiste moment: ze weer de vrijheid geven. Dat is het waarvoor je het allemaal doet.

